

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

07 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Plămădeală Ghenadie,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Rabei Ilie în numele inculpatului Anghelleanu Victor, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2021, în cauza penală privind-l pe

Anghelleanu Victor XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în raionul XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 28.12.2017 – 06.06.2019 (prima instanță);
2. 05.07.2019 – 30.09.2021 (instanța de apel);
3. 08.04.2022 – 07.06.2022 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Central) din 06 iunie 2019, Anghelleanu Victor a fost achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Acțiunea civilă înaintată în interesele părții vătămate Mărcuță Radu, a fost respinsă.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că potrivit rechizitoriului, Anghelleanu Victor este învinuit că în noaptea de 04.02.2015, spre 05.02.2015, începând cu ora 23:00 și până la 05:00 dimineața, aflându-se la domiciliul cet. Luiuz Viorel, situat în s. XXXXX, unde se aflau Luiuz Igor și o persoană nestabilită până la moment de către organul de urmărire penală, împreună și de comun acord, intenționat, contrar voinței lui Mărcuță Radu, l-a privat ilegal de libertate pe ultimul, timp în care a fost supus suferințelor fizice și psihice manifestate prin aplicarea multiplelor lovituri cu pumnii în regiunea feței, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.323-D din 14.10.2015, hemoragie în sclera ochiului drept cu echimoză la nivelul feței, regiunea radio-carapală a mâinii drepte, ce se califică ca vătămări corporale ușoare, care au dus la dereglarea sănătății de le

la 6 pînă la 21 zile.

Astfel, Anghelleanu Victor a fost învinuit de către organul de urmărire penală că prin acțiunile sale a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 166 alin.(2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi - privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, acțiune săvârșită de mai multe persoane.

2. Sentința nominalizată a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Anghelleanu Victor să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Codul penal, la o pedeapsă de 4 ani închisoare, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare să fie suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 4 ani.

În susținerea apelului declarat, acuzatorul de stat a menționat că:

- atât la etapa urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul nu a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii, pledând nevinovat;

- prima instanță, adoptând o sentință de achitare, a dat o apreciere juridică greșită unor probe cercetate în cadrul examinării cauzei în fond, și anume, declarațiilor părții vătămate Mărcuță Radu; procesului-verbal privind consemnarea celor constatate din 23 februarie 2015; plângerii cet. Mărcuță Radu din 10.02.2015; raportului de expertiză medico-legală nr. 323-D din 14.10.2015 efectuat în privința lui Mărcuță Radu; declarațiilor martorilor Corjan Anatolie, Cojocaru Constantin;

- faptul că partea vătămată Mărcuță Radu nu a comunicat martorilor referitor la inculpat și acțiunile concrete întreprinse asupra sa, nu este temei de a aprecia critic declarațiile acestuia, deoarece ultimul la acel moment nu a cunoscut identitatea inculpatului;

- declarațiile părții vătămate se confirmă parțial și prin declarațiile martorului Luiuz Larisa, care a relatat că ”discuțiile cu Mărcuță Radu au fost duse de către ea personal și soțul său, fiind asistați de fiu și Anghelleanu Victor, însă ultimul nu s-a implicat, doar l-a întrebat pe Mărcuță Radu ce caută în localitate, ce doresc și cine sunt persoanele care au fugit”. Tot ea, confirmă că Mărcuță Radu a scris o recipisă în acea seară, precum că va avea careva pretenții față de ei, însă nu-și aduce aminte la inițiativa cui a scris, a ei sau a soțului. La fel, Luiuz Larisa a confirmat că în acea seară nu au dormit pînă la orele 04:00, fapt ce continuă declarațiile părții vătămate care a relatat că Anghelleanu Victor și persoana neidentificată au plecat din domiciliul acestora în jurul orelor 04:00-05:00 dimineața.

Astfel, prin declarațiile date, martorul Luiuz Larisa a încercat să apere inculpatul, deoarece, ultimul foarte activ s-a implicat în soluționarea conflictului familiei sale, pe când prima instanță a reținut, ca credibile, declarațiile martorului în a cărui domiciliu partea vătămată a fost privată de libertate și care coroborează cu declarațiile inculpatului, neapreciind declarațiile părții vătămate în coraport cu declarațiile altor martori și probele prezentate;

- partea vătămată, Mărcuță Radu, neavând altă soluție, a acceptat să între în domiciliul familiei Luiuz, dar ulterior nu a avut posibilitate de a o părăsi, devenind, astfel, ostaticul acestei familii în soluționarea conflictului cu alte persoane.

Inculpatul, la rîndul său, prin prezența sa în domiciliu familiei Luiuz și

acțiunile sale îndreptate împotriva părții vătămate, l-a privat efectiv de libertate pe ultimul, aplicând asupra acestuia atât forța fizică, cât și psihică;

- cât privește opinia primei instanțe vis-a-vis de reținerea părții vătămate de către inculpat și predarea acestuia familiei Luiuz, ultimii urmând să-l predea organelor de drept, acuzarea nu este de acord cu astfel de abordare, or, ultimul imediat urma să anunțe organele de drept despre reținerea infractorului, ceea ce nu a făcut și nici nu a insistat să o facă familia Luiuz, dimpotrivă, s-a implicat activ în soluționarea conflictului acestei familii, nedorind implicarea organelor de drept;

- referitor la persoana neidentificată și învinuitul Luiuz Igor, materialele cauzei penale au fost disjungate într-o procedură separată. atribuindu-se nr.2017200850;

- cât privește martorii Chicu Vitalie și Barcovschi Oxana, acuzarea a renunțat la proba dată, deoarece a fost în imposibilitate de a le asigura prezența în instanța de judecată (materialele confirmative au fost anexate). Totodată, ultimii nu au fost martori oculari a evenimentelor ce s-au petrecut în domiciliu familiei Luiuz, declarațiile acestora făcute la etapa urmăririi penale sunt analogice cu declarațiile martorilor Corjan Anatolie și Cojocaru Cristina făcute în instanța de judecată, pe care instanța de fond nu le-a luat în considerație.

2.1. În apelul declarat de către avocatul Macar Alexandru în numele părții vătămate Mărcuță Radu, s-a solicitat casarea sentinței primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Anghelleanu Victor să fie declarat vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.166 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare, pe un termen de 4 ani, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare să fie suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 4 ani; admiterea acțiunii civile, recunoașterea în calitate de parte civilă a cet. Mărcuță Radu, cu dispunerea încasării din contul lui Anghelleanu Victor în beneficiul lui Mărcuță Radu a prejudiciului moral suportat, în mărime de 70 000 lei, din următoarele considerente:

- deși inculpatul a pledat nevinovat, vinovăția acestuia a fost dovedită prin cumulul de probe acumulate la urmărirea penală, elucidate în cadrul ședințelor de judecată, și anume: declarațiile părții vătămate Mărcuță Radu; procesul-verbal privind consemnarea celor constatate din 23.02.2015; plângerea cet. Mărcuță Radu din 10.02.2015; raportul de expertiză medico-legală nr.323-D din 14.10.2015 efectuat în privința lui Mărcuță Radu; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 12.01.2017; declarațiile martorilor Corjan Anatolie și Cojocaru Constantin care au confirmat că partea vătămată, Mărcuță Radu, s-a aflat la domiciliul familiei Luiuz din s. Crasnoarmeiscoe, r-ul Hîncești, timp îndelungat, unde a fost ținut forțat de către această familie împreună cu alte persoane necunoscute;

- faptul că partea vătămată nu a comunicat martorilor referitor la inculpat și acțiunile concrete întreprinse asupra sa, nu este temei de a aprecia critic declarațiile acestuia, deoarece ultimul la acel moment nu a cunoscut identitatea acestuia;

- declarațiile părții vătămate se confirmă parțial și prin declarațiile martorului Luiuz Larisa;

- partea vătămată Mărcuță Radu, neavând altă soluție, a acceptat să între în

domiciliul familiei Luiuz, dar ulterior nu a avut posibilitate de a o părăsi, devenind ostaticul acestei familii în soluționarea conflictului cu alte persoane. Inculpatul, prin prezența sa în domiciliu familiei Luiuz și prin acțiunile sale îndreptate împotriva părții vătămate, l-a privat efectiv de libertate pe ultimul, aplicând atât forța fizică, cât și psihică;

- în urma analizei probatoriului, se constată că inculpatul a conștientizat caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, deoarece anume el a impus partea vătămată să întocmească o recipisă, în care să fie reflectat că nu are careva pretenții că se află în domiciliul familiei Luiuz;

- solicită admiterea integrală a acțiunii civile înaintate, cu dispunerea încasării prejudiciul moral în sumă de 70 000 lei.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2021 au fost admise apelurile declarate de către acuzatorul de stat și de către avocatul Macar Alexandru în numele părții vătămate, Mărcuță Radu, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Angheleanu Victor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin.(2) lit. d) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare, pe un termen de 3 ani; potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 1 an; a fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Mărcuță Radu și s-a dispus încasarea din contul inculpatului Angheleanu Victor în beneficiul părții vătămate, Mărcuță Radu, a sumei de 5000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

3.1. Instanța de apel, în motivarea soluției adoptate a indicat că deliberând asupra motivelor invocate în apeluri, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor administrate și cercetate de prima instanță și suplimentar, de către instanța de apel, a ajuns la concluzia că apelurile declarate urmează a fi admise, cu casarea sentinței de achitare a primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu condamnarea lui Angheleanu Victor în baza art. 166 alin.(2) lit. d) din Codul penal.

Pentru a reține cele din urmă, instanța de apel a constatat că Angheleanu Victor în noaptea de 04.02.2015 spre 05.02.2015, începând cu ora 23:00 și până la 05:00 dimineța, aflându-se la domiciliul cet. Luiuz Viorel, situat în s. XXXXX, unde se aflau Luiuz Igor și o persoană nestabilă până la moment de către organul de urmărire penală, împreună și de comun acord, intenționat, contrar voinței lui Mărcuță Radu, l-a privat ilegal de libertate pe ultimul, timp în care a fost supus suferințelor fizice și psihice manifestate prin aplicarea multiplelor lovituri cu pumnii în regiunea feței, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr.323-D din 14.10.2015, hemoragie în sclera ochiului drept cu echimoză la nivelul feței, regiunea radio-carapală a mâinii drepte, ce se califică ca vătămări corporale ușoare, care au dus la dereglarea sănătății de la 6 până la 21 zile.

Astfel, instanța de apel a încadrat juridic acțiunile inculpatului Angheleanu Victor în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi - privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, acțiune săvârșită de mai multe persoane.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că prima instanță, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art. 101 Cod de procedură penală, și, în așa mod, a ajuns la concluzia greșită de a-l achita pe Anghelleanu Victor, pe acuzarea de comitere a infracțiunii stabilite de art. 166 alin.(2) lit. d) din Codul penal.

Cu referire la declarațiile inculpatului Anghelleanu Victor, care fiind audiat în instanța de apel, a declarat că ”susține declarațiile depuse anterior, inclusiv că nu l-a cunoscut pe Mărcuță Radu, vina în comiterea faptei imputate nu o recunoaște, nu a avut careva certuri cu ultimul, nu sunt rude, sunt consăteni, categoric nu i-a aplicat careva lovituri”, instanța de apel le-a apreciat critic, menționând că deși inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, acesta indirect a recunoscut existența conflictului, mai mult, inculpatul a oferit astfel de declarații cu scopul de a se eschiva de la răspundere penală.

În continuare, instanța de apel a enunțat că vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate a fost probată prin declarațiile părții vătămate, Mărcuță Radu; declarațiile martorilor Corjan Anatolie, Cojocaru Constantin, Luiuz Larisa, Șerban Eugen; ordonanța din 17.12.2015 de disjungere a cauzei penale în privința învinuiților Luiuz Igor, Anghelleanu Victor și a persoanei nestabilite într-o procedură separate; ordonanța din 10.07.2015 de începere a urmăririi penale în baza art. 166 alin.(2) lit. d) Cod penal; procesul-verbal privind consemnarea celor constatate din 23.02.2015; plângerea depusă de Mărcuță Radu la IP Hîncești la 10.02.2015; raportul de constatare medico-legală nr.527 din 07.02.2015 și raportul de expertiză medico-legală nr.323-D din 14.10.2015 în privința lui Mărcuță Radu, prin care s-a constatat că acestuia i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare; revendicarea lui Anghelleanu Victor; caracteristica lui Anghelleanu Victor; certificatul medical eliberat la 13.04.2016; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 12.01.2017 în care Mărcuță Radu a recunoscut persoana din fotografia nr.3.

Așadar, instanța de apel, analizând și apreciind sistemul de acte și documente acumulate și administrate în cadrul urmăririi penale prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, le-a apreciat ca fiind dobândite cu respectarea normelor de procedură, pertinente, concludente, utile, care coroborează între ele, dar și cu declarațiile părții vătămate și a martorilor, care fiind cumulate, combat depozițiile inculpatului și indică la vinovăția ultimului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin.(2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi - privațiunea ilegală de libertate a unei persoane, acțiune săvârșită de mai multe persoane, or, prima instanță pripit a reținut că fapta nu a fost comisă de către inculpat.

La fel, instanța de apel a reiterat deși partea vătămată nu a comunicat martorilor referitor la inculpat și acțiunile concrete întreprinse asupra sa, acesta nu constituie temei de a aprecia critic declarațiile acestuia, deoarece ultimul la acel moment nu a cunoscut identitatea inculpatului. Mai mult, declarațiile părții vătămate au fost confirmate parțial și prin declarațiile martorului Luiuz Larisa, care a relatat că, ”discuțiile cu Mărcuță Radu au fost duse de către ea personal și soțul său, fiind asistați de fiu și Anghelleanu Victor, însă ultimul nu s-a implicat, doar l-a întrebat pe

Mărcuță Radu ce caută în localitate, ce doresc și cine sunt persoanele care au fugit”. Tot ea, a confirmat că ”Mărcuță Radu a scris o recipisă în acea seară și anume că nu va avea careva pretenții față de ei, însă nu-și aduce aminte la inițiativa cui a scris, a ei sau a soțului; în acea seară nu au dormit până la orele 04:00, fapt ce continuă declarațiile părții vătămate care a relatat că, Anghelleanu Victor și persoana neidentificată au plecat de la domiciliul acestora în jurul orelor 04:00-05:00 dimineata”.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că prin declarațiile depuse, martorul Luiuz Larisa, a încercat să apere inculpatul, deoarece ultimul activ s-a implicat în soluționarea conflictului familiei sale, pe când instanța de fond a reținut, în exclusivitate, ca credibile aceste declarații date către un martor în a cărui domiciliu partea vătămată a fost privată de libertate și care coroborează cu declarațiile inculpatului, neapreciind declarațiile părții vătămate în coraport cu declarațiile altor martori și probe prezentate.

Instanța de apel a mai reținut că partea vătămată Mărcuță Radu, neavând altă soluție, a acceptat să între în domiciliul familiei Luiuz, dar ulterior nu a avut posibilitate de a o părăsi, devenind ostaticul acestei familii în soluționarea conflictului cu alte persoane. Inculpatul la rândul său, prin prezența sa în domiciliu familiei Luiuz și acțiunile sale îndreptate împotriva părții vătămate, l-a privat efectiv de libertate pe ultimul, aplicând atât forța fizică, cât și psihică.

La numirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului Anghelleanu Victor, instanța de apel, ținând cont de prevederile art. art. 6, 7, 61, 75 – 78 Cod penal, de circumstanțele reale și personale ale inculpatului, a ajuns la concluzia de a-i stabili acestuia pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin.(2) lit. d) Cod penal, o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

Cât privește solicitarea părții vătămate de a dispune încasarea prejudiciului moral în sumă de 70 000 lei din contul inculpatului, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 219 alin. (1), art. 220 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 1398 alin. (1), art. 1422 alin. (1), art. 1423 Cod civil, a considerat că suma de 5000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, va satisface suferințele grave psihice cauzate părții vătămate de către inculpat.

4. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către avocatul Rabei Ilie în numele inculpatului Anghelleanu Victor, prin care, invocându-se temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12), 16) Cod de procedură penală, se solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe, din următoarele considerente:

- instanța de apel a apreciat eronat materialele cauzei, adoptând o decizie care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus neclar. Deși instanța de apel enumeră probele ce au stat la baza condamnării inculpatului, însă nu le-a dat acestora o apreciere juridică corectă, or, nici o probă, exceptând declarațiile părții vătămate (care urmează a fi apreciate critic), nu confirmă învinuirea înaintată, însă instanța de

apel, limitându-se doar la enumerarea acestora, a pronunțat o decizie de condamnare;

- la baza adoptării deciziei de condamnare, instanța de apel neîntemeiat a enumerat sistemul de probe, indicat la pct. 3.1. al prezentei hotărâri, deși procesul-verbal privind consemnarea celor constatate din 23.02.2021 și plângerea cet. Mărcuță Radu din 10.02.2015 sunt acte ce constată doar faptul sesizării de către Mărcuță Radu a organului de urmărire penală și nicidecum implicarea inculpatului Angheleanu Victor asupra celor comise; raportul de expertiză medico-legală nr.323-D din 14.10.20156 efectuat în privința lui Mărcuță Radu constată doar gradul leziunilor corporale depistate la acesta dar nu și persoanele care i-au cauzat aceste leziuni; iar declarațiile martorilor Corjan Anatolie și Cojocaru Constantin, care au confirmat că partea vătămată, Mărcuță Radu, s-a aflat în domiciliul familiei Luiuz din s. Crasnoarmeiscoe, raionul Hîncești, un timp îndelungat, stabilește un fapt cunoscut că într-adevăr Mărcuță Radu s-a aflat în domiciliul familiei Luiuz, dar nicidecum faptul că a fost ținut forțat în această gospodărie de către Angheleanu Victor;

- deși instanța de apel a apreciat ca fiind utile declarațiile date de către inculpatul Angheleanu Victor, însă eronat a constatat că ultimul ar fi comis infracțiunea imputată, fără a indica care acțiuni concrete au fost comise de inculpat, motivul, fără a se expune asupra afirmațiilor acestuia că dânsul nu a întreprins nici o acțiune privind privarea de libertate a cet. Mărcuță Radu și că nu i-a aplicat careva lovituri;

- instanța de apel a preluat conținutul actului de învinuire și, contrar prevederilor art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, a acceptat în totalitate concluziile organului de urmărire penală în defavoarea inculpatului, inserate în actul de învinuire, fără a examina probele prezentate acesteia;

- decizia instanței de apel are o motivare neclară și concisă.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În acest sens, a argumentat că instanța de apel, judecând cauza, și-a motivat corect soluția, bazându-se pe cumulul de probe administrate la cauza penală, ceea ce denotă faptul că instanța de apel just a constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei penale, și, corespunzător, corect a stabilit vinovăția inculpatului Angheleanu Victor de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal.

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

În speță, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală,

judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să caseze total hotărârea atacată și să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Subsidiar, se remarcă că instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În conformitate cu art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost evaluate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant, este de specificat în acest context, că hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu rezolvarea chestiunilor de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta sau nevinovăția acestuia și temeiul achitării, prevăzut de normele procesual penale.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale, reglementate exhaustiv de legislator.

Așadar, potrivit recursului declarat, recurentul își întemeiază dezacordul cu decizia contestată invocând temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12), 16) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de

fond și apel atunci când: 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; 16) norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Din analiza textuală a recursului ordinar declarat, Colegiul penal lărgit reține, că se contestă decizia instanței de apel, prin prisma temeiurilor de recurs invocate și menționate supra, invocându-se, în esență, faptul că în rezultatul evaluării incorecte și selective a probelor administrate la caz, instanța de apel greșit l-a condamnat pe inculpatul Anghelleanu Victor în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, deși prin sentința primei instanțe inculpatul a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii nominalizate, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de către acesta.

Așadar, analizând textul deciziei contestate prin prisma argumentelor invocate în recurs și temeiului de casare invocat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit constată că criticile aduse de către titularul cererii de recurs și-au găsit confirmare în speța dedusă judecății, iar hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, din considerentele ce urmează a fi expuse.

Astfel, potrivit rechizitoriului, Anghelleanu Victor a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Prima instanță, analizând cumulul de probe administrate la faza urmăririi penale, care au fost examinate în ședința de judecată, a conchis că inculpatul Anghelleanu Victor să fie achitat de sub învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Instanța de apel, fiind investită cu judecarea apelurilor declarate împotriva sentinței, a admis apelurile declarate de către acuzatorul de stat și de către avocatul Macar Alexandru în numele părții vătămate, Mărcuță Radu, a casat sentința și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Anghelleanu Victor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166 alin.(2) lit. d) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare, pe un termen de 3 ani; iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 1 an; a fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Mărcuță Radu și s-a dispus încasarea din contul inculpatului Anghelleanu Victor în beneficiul părții vătămate, Mărcuță Radu, a sumei de 5000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Înainte de a purcede la expunerea motivelor care au stat la baza casării integrale a deciziei instanței de apel și admiterea recursului declarat, Colegiul penal lărgit evidențiază că procedura de examinare a apelului, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță prezintă unele particularități aparte.

În acest sens, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană, așa cum acestea au fost interpretate și aplicate de către Curte, precum și

prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, potrivit căroră ” Judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinutului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului”.

Bazat pe cele ce preced, Colegiul penal lărgit evidențiază că, *mutatis mutandis*, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre prin care constată vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, bazându-se exclusiv pe actele și lucrările primei instanțe, în temeiul căroră s-a dispus achitarea acestuia. Or, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, acuzatorul de stat este obligat în instanța de apel să solicite o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a martorilor acuzării, declarațiile căroră sunt probe în acuzare, în măsură să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

În particular, în atare situații administrarea mijloacelor de probă se desfășoară după regulile generale prevăzute pentru prima instanță, fiind aplicat principiul nemijlocirii, ce permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și reacțiile acestora la întrebările adresate.

În general, pentru corectitudinea judecării prezentei cauze, este imperios de a supune analizei și aprecierii toate probele acumulate în dosar, având în subsidiar în vedere faptul că inculpatul supune criticii verosimilitatea unor probe. De altfel, *în cadrul cercetării judecătorești se administrează probe anume pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor importante, sub toate aspectele, în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate, în scopul perceperii directe a probelor de către instanța de judecată pentru formularea opiniei vis-a-vis de vinovăția persoanei trimise în judecată.*

Mai mult, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care ar dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, *că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă anume de inculpat*, în circumstanțele descrise în actul de învinuire.

Revenind la materialele cauzei, Colegiul penal lărgit constată că recurentul în cererea de recurs critică faptul că instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor legale expuse supra și a conchis neîntemeiat asupra vinovăției inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate, bazându-se preponderent pe probele cercetate de către prima instanță, puse, anterior, la baza achitării acestuia, or, exceptând declarațiile părții vătămate, care urmează a fi apreciate critic în accepțiunea acestuia, lipsesc careva probe pertinente și concludente care ar confirma învinuirea înaintată inculpatului.

În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reamintește cu fiecare ocazie posibilă că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Curtea Europeană a reiterat că efectul articolului 6 § 1 este, inter alia, de a plasa „tribunalul” sub o obligație de a proceda la o examinare corespunzătoare a pledoariilor, argumentelor și probelor, fără a prejudicia propria

apreciere a acestora.

Relevant, ține a se menționa aici statuările CtEDO asupra violării art. 6 din momentul în care „*instanțele naționale simplu s-au ales să ignore multiple violări serioase ale legislației, precum și să nege o serie de elemente fundamentale pentru justa soluționare a cauzei.*” Omisiuni similare de a prezenta suficiente motive au rezultat în constatări de violare a art. 6 din Convenție în cauzele: *Hiro Balani* (§ 27-28), *Suominen v. Finland* (no.37801/97, §§ 34-38, 1 iulie 2003), *Salov v. Ukraine* (no.65518/01, § 92, ECHR 2005-VIII), *Popov v. Moldova* (no.2) (no.19960/04, § 49-54, 6 decembrie 2005), *Melnic v. Moldova* (no.6923/03, § 39-44, 14 noiembrie 2006) și alte cauze asemănătoare.

La fel, potrivit Hotărârii CtEDO în cauza *Petrica Manolachi contra României* (cererea nr. 36605/04; Secția a II-a, din 05.03.2013), judecătorii europeni au notat că instanțele de control judiciar au înlocuit sentința inițială de achitare cu o hotărâre de condamnare fără a administra vreo probă nouă, ceea ce contravine conceptului de echitate a procesului penal.

Raportând constatările Curții la circumstanțele cauzei, instanța de recurs ordinar constată că din actele dosarului s-a adevărit că instanța de apel nu a ținut seama de dispozițiile legale pertinente și nu a respectat în deplină măsură prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, or, în scopul asigurării unui proces echitabil, era obligată să ia măsuri pozitive în vederea reaudierii tuturor martorilor, părții vătămate, să rejudece cauza după regulile primei instanțe și de a pune la baza hotărârii adoptate acele probe, care trebuiau a fi cercetate în condițiile nemijlocirii și contradictorialității, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să prezinte raționamentele forte care au stat la baza răsturnării soluției de achitare.

Așadar, potrivit celor consemnate în procesele-verbale ale ședințelor de judecată din data de 05 februarie 2020, 25 mai 2020 (f.d. 195-196, 207, Vol. II), se constată că procurorul a intervenit în fața instanței de apel cu demersuri prin care a solicitat să i se acorde termen pentru a asigura prezența martorilor Corjan Anatolie, Luiuz Larisa, Cojocaru Constantin, precum și a părții vătămate Mărcuță Radu. Instanța de apel, acceptând demersurile, a dispus audierea martorilor menționați și a părții vătămate. Însă, acuizarea, nu a creat posibilitatea audierii, în persoană, a martorului acuzării Cojocaru Constantin și a părții vătămate, Mărcuță Radu.

În continuare, instanța de apel, dispunând cercetarea probelor, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, procurorul a făcut trimitere la ansamblul probator, și anume: declarațiile părții vătămate Mărcuță Radu (f.d. 119-120, Vol. II) și a martorilor Corjan Anatolie (f.d. 117-118, Vol. II), Cojocaru Constantin (f.d. 115-116, Vol. II), Șerban Eugeniu (f.d. 114, Vol. II), Luiuz Larisa (f.d. 110-113, Vol. II) date în prima instanță, inclusiv, raportul de expertiză medico-legală nr.323-D din 14.10.2015 (f.d. 79, Vol. I), raportul de constatare medico-legală nr. 527 din 07 februarie 2015 (f.d. 78, Vol. I), revendicarea (f.d. 113, Vol. I), procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie (f.d. 191, Vol. I).

În acest context, Colegiul penal lărgit constată că baza hotărârii de condamnare a fost fundamentată de declarațiile părții vătămate, Mărcuță Radu, și ale martorilor sus indicați, date în cadrul examinării prezentei cauze în prima instanță, excepție făcând doar declarațiile martorului Corjan Anatolie, care a fost audiat în instanța de apel, însă caracterul declarațiilor acestuia nu este unul decisiv. Or, întru asigurarea unui proces echitabil, instanța de apel era obligată să ia măsuri pozitive în vederea reaudierii martorilor absenți, în pofida faptului că inculpatul nu solicitase reaudierea acestora (a se vedea Hotărârile CEDO *Dan v. Republica Moldova* (nr. 2) (nr. 57575/14, §57, 10 noiembrie 2020; și *Sigurþórsson Arnarsson v. Islanda*, nr. 44671/98, § 38, 15 iulie 2003). În plus, acuzarea nu a prezentat instanței de judecată suficiente probe care să demonstreze că s-au depus toate eforturile rezonabile pentru a asigura prezența părții vătămate/martorului în fața instanței de apel. Așadar, instanța de apel nu a audiat din nou martorii, ci doar s-a bazat pe declarațiile lor, așa cum au fost fixate în materialele cauzei, adică declarațiile depuse în prima instanță, în baza cărora inculpatul a fost achitat.

În concluzie, se reiterează că instanța de apel, având responsabilitatea de a decide asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului, ar fi trebuit, în principiu, să poată audia martorii în persoană și aprecia credibilitatea acestora. Evaluarea corectitudinii unui martor este o sarcină complexă, care, de obicei, nu poate fi realizată printr-o simpla citire a declarațiilor acestuia (*Dan v. Moldova* (nr. 8999/07, § 33, 5 iulie 2011).

Subsecvent, instanța de recurs ordinar notează că instanța de apel neîntemeiat a dat prioritate declarațiilor părții vătămate, ignorându-le pe ale martorilor Luiuz Larisa, Luiuz Igor, Luiuz Viorel prin care ultimii susțin că ”i-au zis de nenumărate ori lui Mărcuță Radu să plece, însă ultimul a refuzat”. La fel, instanța de apel nu s-a expus asupra divergențelor din declarațiile părții vătămate, Mărcuță Radu, și anume: în plângerea din 10 februarie 2015 (f.d. 11, Vol. I) a indicat că familia Luiuz și alte persoane l-au maltratat și privat de libertate, fiind influențat fizic și psihic, iar ulterior, fiind interogat, a susținut cele consemnate supra, inclusiv, că și Chicu Vitalie a fost maltratat (f.d. 19-20, Vol. I). Or, instanța de apel urma, în ordinea art. 369 alin. (1), 371 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, să pună în discuție și să dispună citirea în ședință de judecată a declarațiilor părții vătămate depuse în cursul urmăririi penale, în cazul în care ultimul lipsește în ședința de judecată, doar cu condiția că audierea părții vătămate a fost efectuată cu confruntarea dintre ultimul și inculpat, fapt ce nu a fost realizat, la caz.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal lărgit, mai menționează că prin raportul de expertiză medico-legală nr.323-D din 14.10.20156 efectuat în privința lui Mărcuță Radu, care a consolidat soluția instanței de apel de condamnare, se constată doar că acestuia i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare, dar nu este probat faptul că aceste vătămări i-au fost cauzate fiind ținut ostatic la domiciliul familiei Luiuz, după cum susține partea vătămată, și anume de către inculpat.

Prin urmare, din economia celor expuse supra se desprinde concluzia, că instanța de apel, rejudecând cauza după regulile primei instanțe, *de facto*, a audiat în condițiile de nemijlocire doar inculpatul Angheleanu Victor, martorul acuzării

Corjan Anatolie și martorul apărării Luiuz Larisa, concluzionând, totuși, că vinovăția inculpatului a fost cu certitudine dovedită. În același timp, se observă că cercetând declarațiile nominalizate supra, prima instanță a conchis asupra achitării în privința inculpatului Anghelleanu Victor, din motiv că fapta nu a fost comisă de către ultimul.

În condițiile în care, instanța de apel a procedat la o nouă interpretare a acestor declarații, rămâne de reținut că inculpatul Anghelleanu Victor a fost condamnat pe baza aceluiași mărturii care i-au fost suficiente primei instanțe pentru a se îndoii de acuzațiile aduse acestuia și pentru a motiva achitarea în privința lui.

În cazuri similare celor disputate și în prezenta speță, Colegiul penal lărgit atrage atenția că CtEDO, în repetate rânduri, a statuat că drepturile apărării au fost „*sensibil reduce*” din cauza că persoana a fost condamnată doar pe baza mărturiilor pe care alte instanțe le-au considerat insuficiente, fără a audia din nou partea vătămată și pe toți martorii, aceleași motive au stat și la baza constatării despre încălcarea dreptului la apărare. (a se vedea în acest sens și *Hotărârea CtEDO din 8 noiembrie 2016 (cererea nr. 41.468/10) în cauza Gutău împotriva României*)

Este indubitabil că prerogativa de a aprecia relevanța unei „*oferte de probă*” i-a aparținut instanței de apel, care trebuia să argumenteze faptul neaudierii nemijlocite a martorilor nominalizați supra, precum și a părții vătămate, confirmând prin aceasta echitatea procedurii de judecare a cauzei în apel, totodată demonstrând că are suficiente probe în afară de acestea pentru a dispune condamnarea inculpatului în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În acest context, Colegiul penal lărgit reiterează că nu este rolul său de a re-examina circumstanțele de fapt ale cauzei, care deja au fost apreciate de instanțele de fond. În schimb, instanța de recurs este menită să verifice dacă procedurile în întregime au fost conforme cu cerințele art. 6 din Convenție. Unul din standardele art. 6 declară că este în sarcina instanțelor de fond de a considera cele mai importante argumente ridicate de părți și de a aduce motive în sensul acceptării sau refuzului acestora. Chiar dacă sfera argumentelor asupra cărora instanțele urmează să aducă argumente proprii poate depinde de circumstanțele particulare ale cauzei, totuși, o omisiune de a considera un argument serios sau examinarea într-o manieră vădit arbitrară este în sine incompatibilă cu noțiunea unui proces echitabil.

În esență, privită per ansamblu, procedura penală desfășurată de către instanța de apel împotriva inculpatului este considerată inechitabilă, în primul rând rezultând din modalitatea de cercetare a probelor și în al doilea rând reieșind din concluziile trasate de instanța de apel despre vinovăția inculpatului.

Nu se contestă faptul că era de competența instanței de apel să aprecieze probatoriul din dosar, cu toate acestea, este inadmisibil că inculpatul Anghelleanu Victor a fost declarat vinovat de comiterea infracțiunii preponderent pe baza aceluiași probe care au făcut ca prima instanță să se îndoiască de temeinicia acuzațiilor incriminate acestuia, prin rechizitoriu. Ca atare, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație în acest sens, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune

și a fost comisă de inculpat în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

În rezumat la cele menționate supra, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului Anghelleanu Victor, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să prezinte raționamentele forte care au stat la baza răsturnării soluției de achitare.

În pofida celor consemnate, instanța de recurs ordinar relatează că instanța de apel nu și-a îndeplinit obligația de a rejudeca cauza după regulile primei instanțe și de a pune la baza hotărârii adoptate acele probe, care trebuiau a fi cercetate în condițiile nemijlocirii și contradictorialității, dându-i astfel posibilitatea inculpatului Anghelleanu Victor de a se apăra efectiv împotriva acuzațiilor aduse în baza învinuirii pe art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În accepțiunea Colegiului penal lărgit, pentru justa soluționare a acestei cauze, este imperios de a se atrage o atenție sporită la cele consemnate de către apărare în cererea de recurs, în vederea respectării tuturor garanțiilor unui proces echitabil, în sensul art. 6 § 1 din Convenție.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit statuează, că decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență și contradicții în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În asertiunea dată, instanța de recurs conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecători.

7. La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze detaliat probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, respectiv în caz de adoptare a unei concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Rabei Ilie în numele inculpatului Angheleanu Victor, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Angheleanu Victor XXXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu este supusă căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la **30 iunie 2022**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Plămădeală Ghenadie

07 iunie 2022

mun. Chișinău

O P I N I E S E P A R A T Ă

în conformitate cu prevederile art. 339 alin (7), 340 alin. (3) Cod de procedură penală (în cauza penală în privința lui **Angheleanu Victor XXXXX**)

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Central) din 16 iunie 2019, Angheleanu Victor a fost achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2021, au fost admise apelurile depuse de procuror și de către avocatul Macar Alexandru în numele părții vătămate Mărcuță Radu, casată sentința, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Angheleanu Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 166 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 3 (trei) ani închisoare.

Potrivit art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite inculpatului pentru un termen de probațiune de 1 (unu) an.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Mărcuță Radu, fiind dispusă încasarea din contul lui Angheleanu Victor în beneficiul lui Mărcuță Radu, suma de 5 000 (cinci mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral.

3. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 07 iunie 2022, a fost admis recursul declarat de avocatul Rabei Ilie în numele inculpatului, casată total decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

4. Am semnat potrivit legii decizia, și sunt de acord cu soluția de remitere a cauzei la rejudecare, însă consider că la caz urma să fie criticată și sentința primei instanțe care este una contradictorie sub aspectul motivării temeiului de achitare.

Or, pe de o parte prima instanță a motivat toată sentința prin prisma faptului că „...organul de urmărire penală nu a prezentat probe concludente, utile și pertinente care să demonstreze vinovăția inculpatului în săvârșirea infractiunii”

*incriminate;.....organul de urmărire penală nu a investigat cauza penală sub toate aspectele, în scopul înlăturării tuturor divergențelor, inclusiv identificării tuturor participanților și stabilirii circumstanțelor în sensul determinării semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii;.....probele administrate la materialele cauzei penale de către partea acuzării, nu demonstrează vinovăția lui Angheleanu Victor în săvârșirea infracțiunii incriminate;.....organul de urmărire penală urma în detrimentul atribuțiilor lor de serviciu să efectueze multiple acțiuni obligatorii...”, iar pe de altă parte în dispozitiv indică ca temei de achitare că *fapta nu a fost săvârșită de inculpat*, temei de achitare ce se circumscrie prevederilor art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală.*

Prin urmare, menționez că sentința primei instanțe conține o motivare divergentă în raport cu soluția de achitare a inculpatului de sub învinuirea înaintată, deoarece din cercetarea probelor administrate prima instanță deși reține că la caz probatoriul nu demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, în sensul determinării semnelor ce caracterizează elementele infracțiunii, totodată conchide că *fapta nu a fost săvârșită de inculpat*, soluție care este contradictorie și care nu poate fi trecută cu vederea.

Astfel, subliniez că potrivit practicii judiciare, una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată. La întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, în aceeași consecutivitate.

În opinia mea, prima instanță nu a ținut cont de prevederile art. 384-397 Cod de procedură penală, nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Judecător

Toma Nadejda